

Zágonyi Mónika

**Farkasokkal
őrizlek**

A sötétszürke felhők nyugat felé vonultak... Még tombolt a hóihar, de valahol messze, keleten az ég alja már világoskék színben pompázott. Tudtam, hogy aznap telihold lesz, és alig vártam, hogy láthassam! Néhány héttel azelőtt különös álmot láttam; valaki azt súgta a fülembe, hogy abban az évben, az évszázad utolsó karácsonyán, egészen pontosan aznap este történni fog valami a Holddal, és ami történik, az meghatározó lesz az életemre nézve.

Nem volt semmi okom arra, hogy rosszra vagy bármi negatívra gondoljak, így egész nap izgatottan vártam az estét. Mindig úgy éreztem, hogy lehetőségek tárháza az élet; olyan, mint egy nagy gyümölcsöstál, és csak tőlem függ, mit választok ki belőle, és az is tőlem függ, hogy élvezettel ízelem-e az általam választott darabokat, vagy savanyúnak érzem a legédesebb falatokat is. Amint erre gondoltam, nagyot nevettem. Eszembe jutott a mindig kormos arcú Gérald, aki kazánok tisztításával foglalkozott, állítása szerint azért, mert gyermekkori álma volt, hogy megtalálja a kéményekbe szorult krampuszt, akivel a nagyapja fenyegette olykor-olykor. Úgy tűnik, annyira hatással volt rá a történet, hogy később sem tudott ellenállni a kísértésnek, amit időnként gyermekként érzett, és ami arról szólt, hogy alaposan a kémények, kazánok mélyére nézzen, és találjon bennük valami szokatlant; valami olyat, ami egyáltalán nem hasonlít azokhoz a dolgokhoz, amik általában körülvesznek minket. Időnként összefutottunk, és egyszer megkérdeztem tőle, hogy megtalálta-e már, amit mindig is keresett? A válasza pedig az volt, hogy minden egyes percben keresünk valamit, és általában meg is találjuk, csak nem mindig vesszük észre, hogy így van, és ha nem találta volna meg, már rég nem

foglalkozna kazánokkal és kéményekkel... és azt is mondta, hogy gondoljak csak bele, hány és hány embernek csal melegséget az otthonába a zord hideg helyett. Ekkor értettem meg... ekkor értettem meg igazán azt, hogy Gérald egy sikeres ember, hiszen nemcsak megtalálta a maga krampuszát, hanem azt is tudta, hogyan űzze el, vagy hogyan tartsa távol magától, ha arra lenne szükség, és nemcsak magától, hanem másoktól is. Arra a kérdésre viszont, hogy a sikere mellé boldogság is társul-e, nem tudtam volna válaszolni. Kedveltem Géraldot... Tudtam, hogy sokan nem állnak szóba vele, mert tartanak tőle. Szótlansága, magánya szokatlan volt abban a viszonylag kicsi, de természeti jelenségekben gazdag kisvárosban, amelyben volt az a kis házam, ami azt a célt szolgálta, hogy időnként kipi-henjem magam távol a munkától, a nagyváros forgatagától.

Emlékszem, aznap késő délután hosszasan álltam az ablak előtt a gondolataimba mélyedve. Lassan csitulni kezdett a hóvihár, majd hőszállingózássá szelídült, aztán el is állt a könnyed pelyhek áradata. A szürke felhők egyre távolabbra úsztak, kitisztult az ég. Kelet felé néztem, és megláttam a fénylő, ragyogó Holdat. Mit mondjak; semmi különöset nem fedeztem fel rajta. Egy bögre forró csoki volt a kezemben; hirtelen gondoltam egyet, letettem az asztalra, felkaptam a kabátomat és elindultam ki, a kertbe. Egyedül voltam a házban; távol éltem a családomtól és úgy döntöttem, abban az évben karácsonykor nem utazom haza, legfeljebb csak a következő év elején. Nem mondom, hogy a szüleim derűsek lettek ettől, de elfogadták a döntésemet. A sok munkámra hivatkoztam... nem árultam el nekik, hogy volt egy álmom, ami – az én véleményem

szerint – egy jóslat volt, nem holmi összefüggéstelen képek összessége. Azt pedig, hogy ki állt a jóslat mögött, azaz ki volt az, aki tudatni akart velem valamit, magam sem tudtam... még csak nem is sejtettem.

Hideg volt, mondhatni, farkasordító hideg. Meleg sapka, sál, kesztyű volt rajtam és egy hatalmas bunda, de még ezek ellenére is éreztem a fagyos szél metsző érintését. A szomszédos erdő felé vettem az irányt. Nem akartam bemenni az erdőbe, isten őrizz! Ennyire bátor akkor még nem voltam... meglehetősen sötét volt már, az itteni erdőt pedig szívem szerint még nappal is elkerültem volna. Kicsi volt és titokzatos, legalábbis az én véleményem szerint. Gérald persze mást gondolt erről; oda járt időnként fát vágni a tüzelőhöz vagy vadászni. Azt mondta, olyan ez az erdő, mint a mesében a „terülj, terülj asztalka”; egyre több benne a kincs. Azt, hogy milyen kincsekre gondolt pontosan, nem firtattam... a fákra, a növényekre és a vadakra gondoltam. Mindössze akkor, a sétám idején, egy apró pillanatra jutott csak eszembe, hogy mi van, ha ő másra gondolt... Mi van akkor, ha...

– Jó estét, Juliette! – szólalt meg valahol mögöttem az imént említett személy.

– Jó estét, Gérald... de megijesztett! Mit keres itt ilyenkor? – kérdeztem csodálkozva, miközben megfordultam, és megkerestem, pontosan honnan jön a hang.

– Még hogy én... Maga mit keres itt ilyenkor?! Mondja csak; nem fél? Elképesztő hideg van, ráadásul olyan sötét, mint az elhagyatott kemence mélyén... a nemjóját! – toppantott néhányat jó erősen, hogy lejő-

jön a csizmájáról a hó, majd újra rám emelte a tekintetét.

– Szokatlanul csendes karácsony esténk van. Nem mintha máskor zajos lenne, de ez a mostani, ez mindent felülmúl! Tudja; itt születtem, itt nőttem fel, de ilyet még nem tapasztaltam. – Az idős férfi a zsebébe nyúlt, elővett egy zsebkendőt, gyors mozdulattal kifújta az orrát, majd újra a zsebébe rejtette a lenge textíliát. Fürkésző tekintete a szememre vándorolt; csak néhány pillanatnyi csend után szólalt meg újra.

– Miért van egyedül ilyenkor? – a kérdés egyenes volt, őszinte. Hirtelen úgy éreztem, akár a titkaimat is nyugodtan megoszthatnám ezzel az emberrel, de aztán meggondoltam magam. Nem akartam hazudni, de a teljes igazságot sem szerettem volna elárulni neki.

– Tudja Gérald; sokat dolgoztam, és elfáradtam egy kicsit, ezen kívül... ezen kívül nagyon titokzatosnak érzem most mindazt, ami körülvesz minket. Szerettem volna a részese lenni a hangulatnak.

Gérald bólintott. Körülnézett, majd újra felém fordult.

– Mindjárt teljesen besötétedik. Ideje hazamenni! Nem biztonságos ilyenkor egy hölgynek kint lenni a nyílt utcán – a férfi hangja határozottan csengett.

– Ugyan miért? Ez egy kisváros. A közbiztonság jelentősen jobb, mint bárhol máshol. Mi történhetne velem?

– Nézze... – kezdte kissé bizonytalanul – sose lehet tudni. Azt ajánlom, ne kísértse a sorsot! Az időjárás is szokatlanul zord. Jöjjön, elkísérem hazáig!

Ami azt illeti, nem vettem szívesen az előzékenységét. Szerettem volna maradni, sétálni, körülnézni egy kicsit. Távolról kutyaugatás, illetve valami ehhez ha-